TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2004. gada 16. decembrī *

Lieta C-358/03

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2003. gada 19. augustā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv D. Martins [*D. Martin*] un H. Krepels [*H. Kreppel*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Austrijas Republiku, ko pārstāv E. Rīdls [*E. Riedl*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši N. Kolnerika [*N. Colneric*] (referente) un K. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*],

ģenerāladvokāts A. Ticano [*A. Tizzano*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas nepieciešami, lai pilnībā izpildītu Padomes 1990. gada 29. maija Direktīvas 90/269/EEK par minimālajām prasībām attiecībā uz drošību un veselības aizsardzību kravu apstrādē ar rokām, pastāvot īpašam riskam darba ņēmējiem gūt muguras traumas (Ceturtā atsevišķā

direktīva Direktīvas 89/391/EEK 16. panta 1. punkta nozīmē; OV L 156, 9. lpp.), 9. panta prasības, vai jebkurā gadījumā nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva.

Atbilstošās tiesību normas un pirmstiesas procedūra

2 Kā izriet no Direktīvas 90/269 1. panta 1. punkta, šī direktīva nosaka minimālās veselības un drošības prasības kravu apstrādē ar rokām, kas ietver risku darba ņēmējiem, īpaši risku gūt muguras traumas.

3 Saskaņā ar minētās direktīvas 9. panta 1. punktu dalībvalstīs jāstājas spēkā normatīviem un administratīviem aktiem, kas vajadzīgi, lai, vēlākais, līdz 1992. gada 31. decembrim izpildītu šīs direktīvas prasības, un par to tūlīt jāinformē Komisija. Attiecībā uz Austrijas Republiku, kas kļuva par Kopienas dalībvalsti 1995. gada 1. janvārī, šīs direktīvas transponēšanai noteiktais termiņš beidzās dienā, kad šī valsts pievienojās Kopienai.

4 Tā kā Austrijas Republika nebija Komisiju informējusi, ka tā ir pieņēmusi visus aktus, kas nepieciešami, lai izpildītu Direktīvas 90/269 prasības, un tā kā Komisijas rīcībā nebija citas informācijas, kas tai ļautu secināt, ka šī dalībvalsts ir pieņēmusi tam nepieciešamos pasākumus, Komisija uzsāka procedūru par pienākumu neizpildi.

5 Uzskatot, ka minētā direktīva nav transponēta ne attiecībā uz Karintijas federālās zemes un pašvaldību dienestā esošiem darbiniekiem, ne arī attiecībā uz Burgenlandes un Karintijas lauksaimniecības un mežsaimniecības uzņēmumos strādājošo darba ņēmēju aizsardzību, Komisija 2002. gada 19. decembrī pieņēma argumentētu atzinumu, aicinot Austrijas Republiku divu mēnešu termiņā no tā paziņošanas brīža veikt pasākumus, kas nepieciešami šī atzinuma izpildei.

6 Nebūdama apmierināta ar Austrijas iestāžu sniegtajām atbildēm, Komisija cēla šo prasību.

Par prasību

7 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka valsts pienākumu neizpilde jānovērtē, ņemot vērā situāciju dalībvalstī, kāda tā bija argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās (skat. it īpaši 2001. gada 15. marta spriedumu lietā C-147/00 Komisija/Francija, *Recueil*, I-2387. lpp., 26. punkts, un 2002. gada 4. jūlija spriedumu lietā C-173/01 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-6129. lpp., 7. punkts).

8 Austrijas valdība uzsver, ka iebildums par Direktīvas 90/269 netransponēšanu nav pamatots attiecībā uz Burgenlandi, jo 2000. gadā tika pieņemti noteikumi, par ko Komisijai tika paziņots 2000. gada 24. oktobrī.

9 Savā atbildes rakstā Komisija šo faktu atzina.

10 Tā kā argumentētais atzinums tika pieņemts 2002. gada 19. decembrī, prasība ir jānoraida daļā, kas attiecas uz Burgenlandi.

11 Kaut arī attiecībā uz Karintijas federālo zemi Austrijas valdība neapstrīd tai pārmesto pienākumu neizpildi, tā tomēr uzsver, ka noteikumi, kas nepieciešami, lai pilnībā transponētu Direktīvu 90/269 attiecībā uz lauksaimniecībā un mežsaimniecībā nodarbinātajiem darba ņēmējiem, bija jāpublicē 2003. gada beigās. Kas attiecas uz nepieciešamību veikt transponēšanas pasākumus, kam jānodrošina federālās zemes, pašvaldību un pašvaldību asociāciju darbinieku aizsardzība, federācija regulāri informēja Karintijas federālās zemes kompetentās iestādes par viņu pienākumiem šajā sakarā.

12 Saistībā ar minēto Austrijas valdība uzsver, ka Austrijas konstitucionālās tiesības aizliedz federācijai veikt transponēšanas pasākumus federālās zemes vietā un ka tikai Tiesas pieņemts notiesājošs spriedums varētu būt par pamatu federācijas kompetencei veikt transponēšanu.

13 Šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dalībvalsts nevar atsaukties uz valsts tiesiskās kārtības normām, praksi vai apstākļiem, to skaitā tādiem, kas izriet no tās federālās iekārtas, lai attaisnotu direktīvā paredzēto pienākumu un termiņu neievērošanu (skat. it īpaši 2001. gada 11. oktobra spriedumu lietā C-111/00 Komisija/Austrija, *Recueil*, I-7555. lpp., 12. punkts). Kaut arī katrai dalībvalstij ir tiesības iekšēji sadalīt kompetenci pēc saviem ieskatiem, tas tomēr neiespaido to, ka saskaņā ar EKL 226. pantu tā vienīgā ir atbildīga Kopienas priekšā par savu pienākumu izpildi, kas izriet no Kopienu tiesībām (2004. gada 10. jūnija spriedums lietā C-87/02 Komisija/Itālija, Krājums, I-5975. lpp., 38. punkts).

14 Tādējādi Komisijas prasība, ciktāl tā attiecas uz Karintijas federālo zemi, ir uzskatāma par pamatotu.

15 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, pirmkārt, ir jāatzīst, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas nepieciešami, lai Karintijas federālajā zemē izpildītu Direktīvas 90/269 prasības, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva, un, otrkārt, prasība pārējā daļā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

16 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 3. punktam Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši, ja

abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs. Tā kā Komisijas prasība ir apmierināta tikai daļēji, katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas nepieciešami, lai Karintijas federālajā zemē izpildītu Padomes 1990. gada 29. maija Direktīvas 90/269/EEK par minimālajām prasībām attiecībā uz drošību un veselības aizsardzību kravu apstrādē ar rokām, pastāvot īpašam riskam darba ņēmējiem gūt muguras traumas (Ceturtā atsevišķā direktīva Direktīvas 89/391/EEK 16. panta 1. punkta nozīmē), prasības, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;**

2) **prasību pārējā daļā noraidīt;**

3) **Eiropas Kopienu Komisija un Austrijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]